

Народився 1 серпня 1932 р. у с. Стрільці Грубешівського району Люблінської області (нині — Польща). В 1945 р. сім'я переїхала на Волинь у с. Марковичі Локачівського району.

У 1957 р. із відзнакою закінчив Львівський політехнічний інститут, де опанував спеціальність «Технологія нафти та газу». До 1960 р. В. В. Сіماشко працював на Оренбурзькому нафтопереробному заводі (м. Орськ, Росія).

Упродовж 1960–1963 рр. навчався в аспірантурі Інституту нафтохімічного синтезу АН СРСР ім. О. В. Топчієва (м. Москва). З 1964 р. продовжив роботу в лабораторії ароматичних мономерів цього інституту. З 1965 р. після захисту кандидатської дисертації на тему «Ароматичні мономери продуктів промислової пірогенізації вуглеводневих газів і нафтових дистилатів та їх полімеризація в присутності органічних перекисів» Володимир Сіماشко перейшов у новостворений інститут «УкрНДІДіпронафта» (пізніше — ВНДІПКнафтохім, нині — УкрНДІНП «МАСМА»). Тут обіймав посади керівника комплексної групи, старшого наукового співробітника (1965–1966), упродовж 1967–1986 рр. очолював одну з перших в інституті лабораторію вуглеводневих мастил, а з 1986 до 1993 р. — лабораторію мастил на немілних загусниках.

У 1993–1996 рр. Володимир Васильович був головним спеціалістом об'єднання «Укрнафтохімпереробка» Держнафтогазпрому України, а протягом 1997–2004 рр. — провідним та старшим науковим співробітником УкрНДІНП «МАСМА».

Вчений зробив вагомий внесок у розвиток нафтохімічної галузі України. Досліджував вплив поверхнево-активних речовин у мастильних композиціях. Одним із перших ініціював використання у мастильних технологіях екологічно чистої (зокрема, рослинної) сировини. У різні роки за його активної

Сіماشко Володимир Васильович

Кандидат технічних наук,
фахівець із нафтохімії

участі було розроблено низку фрикційних мастил для сталевих канатів, підйомних шахтних установок, антифрикційних мастил для спортивних патронів, операцій лезвійного оброблення металів тощо. В його творчому доробку — створення відомих марок мастил: «Торсіол», «Ваерол», «Олімп» та ін. За це йому присвоєно почесне звання «Кращий винахідник нафтопереробної та нафтохімічної промисловості».

В. В. Сіماشко — автор і співавтор близько 80 наукових праць, 27 винаходів. Під його науковим керівництвом захищено три кандидатські дисертації, присвячені вирішенню проблеми канатних мастил.

Нагороджений орденом «Знак Пошани», кількома медалями, почесними грамотами. За створення мастила «Олімп» для змащування пневмопатронів, яке сприяло успіхові спортивної команди на Олімпійських іграх в Москві (1980), удостоєний срібної медалі ВДНГ СРСР.

Помер 9 лютого 2005 р.

Народився 1 квітня 1940 р. у с. Слобода Тетіївського району Київської області.

Після закінчення Одеського нафтового технікуму в 1960 р. розпочав трудовий шлях на посаді машиніста турбокомпресорного цеху в Єфремівському райуправлінні Московського УМГ на магістральному газопроводі Ставрополь–Москва.

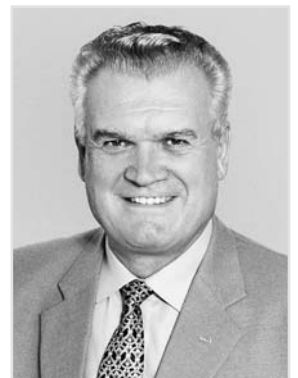
У 1966 р. здобув освіту на заочному відділенні МІНХ і ГП ім. акад. І. М. Губкіна (спеціальність «Проектування та експлуатація газонафтопроводів, газосховищ та нафтобаз»). Після вступу до цього вишу працював старшим диспетчером райуправління, а після його закінчення в 1967 р. був призначений начальником турбокомпресорного цеху Єлшанської КС Петрівського відділення дирекції будівництва газопроводу Середня Азія–Центр.

Наступного року на базі цієї КС було організоване Єлшанське РУМГ Середня Азія–Центр, яке в 1969 р. перейменоване у Привольське РУМГ. Із 1970 р. І. Ф. Сіренко обіймав посаду головного інженера цього управління.

Протягом 1973–1975 рр. працював начальником турбокомпресорного цеху, а потім головним інженером Яготинського районного управління виробничого об'єднання «Київтрансгаз», а з 1975 р. — начальником виробничого відділу з компресорних станцій та енергообладнання Черкаської дирекції будівництва газопроводу Оренбург–Західний кордон.

З 1977 до 2007 р. Іван Федотович був першим заступником директора — головним інженером УМГ «Київтрансгаз». З 2008 р. він перебуває на заслуженому відпочинку.

Іван Сіренко брав участь в освоєнні перших у галузі газотурбінних установок потужністю 6 МВт (їх почали використовувати як привід компресорів), введенні в експлуатацію нових автоматизованих компресорних станцій на газопроводах «Союз», Уренгой–Помари–Ужгород та інших магістралях з агрегатами

Сіренко Іван Федотович

Інженер, академік УНГА,
фахівець у сфері
транспортування газу,
управлінець

одиночною потужністю 10, 16 та 25 МВт. Під його керівництвом уперше у світі почали використовувати технологію приєднання газопроводів-відгалужень без припинення подавання газу із застосуванням енергії вибуху. Разом з інж. О. С. Косовим проектував і запроваджував комплексні очисні пристрої для очищення повітря на вході газотурбінних установок КС. І. Ф. Сіренко брав участь у міжнародних та вітчизняних науково-технічних форумах. У 2006 р. став лауреатом Всеукраїнського конкурсу «Лідер паливно-енергетичного комплексу» в номінації «Природоохоронний проект».

За проведення монтажних, пусконаладжувальних робіт та випробування утилізаційної установки до агрегату ГТК 10-2 був нагороджений бронзовою медаллю ВДНГ СРСР. Серед його відзнак — орден «За заслуги» III ст., Почесна грамота Мінпаливноенерго України, пам'ятний знак «Учасник будівництва газопроводу Уренгой–Помари–Ужгород», відзнаки НАК «Нафтогаз України», ДК «Укртрансгаз».